

jurie-Lovgivningen, og som for en stor Deel stemmer med det nu forelagte Udkast, optaget en Bestemmelse om, at, naar en Beskyldning ikke fuldstændigt kunde bevises, men det dog blev oplyst, at der havde været Anledning for den, der havde gjort denne Beskyldning, til at tiltroe den Anden den Hædning, han havde forekastet ham, saa kunde en mildere Straf finde Anvendelse; men til denne Mulighed er slet ingen Leilighed givet ved den Maade, hvorpaa Paragraphen er redigeret; thi deri gjøres blot Forskiel med Hensyn til Injuriens forskjellige Beskaffenhed. Forsaavidt en æret Landssthingsmand har meent, at man i det Hele skulde udelade disse forskjellige Gradationer, og blot sætte ganske i Almindelighed, og det en overmaade mild Straf for de Fornærmelser, som man kunde udøve mod sine Medborgere i trykte Skrifter, saa er det vistnok meget rigtigt, at alle de Grændser, man saaledes kunde trække, at de altid vilde blive noget ubestemte, og at der i gjvne Tilfælde kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt en Forseelse hørte hen under den ene eller den anden af disse Bestemmelser; men det er nu engang en Følge af Forholdenes Natur, og Grændsen mellem hvad der er Fornærmelse eller, ikke vil vist ogsaa tit være noget vanskeligt at drage. Jeg troer derfor at burde foretrække Udkastet, men kun ønske den ovennævnte Lempelse af dets første Led i Straffen. Da jeg iøvrigt af de anførte Grunde har besluttet ikke at stille noget Endringsforslag, saa vil det komme an paa, hvorvidt enten det ærede Udvalg eller nogen Anden maatte finde Anledning til at optage dette.

Dahl: Jeg har kun Lidet at bemærke. Forsamlingen vil erindre, at et Medlem af Udvalget har henstillet, om det ikke var det Rigtigste, at §§ 9—14 inclusive skulde gaae ud. De Forhandlinger, som have fundet Sted idag i Anledning af disse Paragrapher, bestyrke mig fremdeles i den Overbeviisning, som jeg allerede strax i Begyndelsen af Udvalgets Medsættelse havde, at det vilde være det Retteste ikke at indlade sig paa at give Bestemmelser om disse mange forskjellige Slags Forbrydelser, som omtales i disse Paragrapher, i en Presselov. Det synes mig ikke hensigtsmæssigt eller naturligt i en Presselov at optage Bestemmelser

om Straffe for Blasphemie eller for Høiforræderi, for Forbrydelser mod andre Religionsfamsfund, andre Regenter o. s. v. Jeg troede, det vilde være meest hensigtsmæssigt, at der, istedetfor disse forskjellige Straffebestemmelser, kom til at staae en Paragraph i dette Lovudkast, som gik ud paa, at, naar en Forbrydelse var begaaet ved Pressen, saa vilde det ordentligviis, ikke altid, men ordentligviis, være at betragte som et skærpende Moment, og at Forbrydelsen iøvrigt vilde blive at straffe efter Landets almindelige Love. Det synes ogsaa, som om de Uttringer, der ere faldne fra forskellige Sider her i Forsamlingen, tildeels gaae ud paa noget Lignende. Det er paastaet, og jeg troer med fuld Grund, at man, naar man optager saadanne Bestemmelser som de, der ere tilføjede, ikke vil kunne undgaae at komme til en stor Række af Inconsequenter, og jeg seer intet Middel til, at man vil kunne undgaae dette, uden ved slet ikke at optage disse omhandlede Bestemmelser. Jeg maa derfor henholde mig til den Mening, jeg allerede har havt i Udvalget.

Kierkegaard: Den ærede femte Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) har i Anledning af en tidligere Uttring af mig om, at jeg ønskede saa lidt som muligt betroet til Dommernes og Domstolenes Tact, gjort mig opmærksom paa, at jeg formeentligt selv vilde see mig nødt til at indrømme, at Noget maa man dog altid overlade til den. Det er jeg ganske villig til at indrømme. Men jeg troer dog alligevel, at idetmindste i Noget af hvad den ærede Landssthingsmand udviklede om disse Ting, kom han netop til at udtrykke Noget af, hvad der var min Mening, om end ikke min Mening, som den var forstaaet af ham. Han yttrede nemlig, hvis jeg forstod ham ret, i Udviklingen af, at jeg vilde komme til at indrømme, at man maatte tage Dommernes Tact til Hjælp, at herved jo maatte tænkes paa deres Dømmekraft og naturligviis ikke paa deres umiddelbare Sandsning. Ja, det er ganske stemmende med min Mening. Men, forsaavidt jeg talte om Tact, meente jeg den umiddelbare Sandsning, og jeg vil tillade mig at fastholde denne Talebrug. — Men, naar man maa henholde sig til den umiddelbare Sandsning, naar Talen er, som jeg mener dette Ord, om en „Tact“, saa grunder det sig